

Františkovo slovo

č.82

Bůh nikomu neodnímá možnost spásy

Bůh nemiluje rigidnost

Papež: Kdo má dobrou vůli, tomu se vždycky pravda ukáže

Zveřejněno poselství Svatého otce ke Světovému dni míru

Papež kázal o třech charakteristikách Božího lidu

Znamení Svatého roku

Papež: Lhostejnost k Bohu, bližnímu a životnímu prostředí je vnitřně propojená

Prosme o milost cítit, že potřebujeme Boží pomoc

Papež nad jesličkami: Bůh se nevnučuje silou

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Bůh nikomu neodnímá možnost spásy

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešním evangeliu je třikrát vyslovena otázka: „Co máme dělat?“ (Lk 3,10.12.14). Kladou ji Janu Křtitelovi tři kategorie lidí. Nejprve zástup všeobecně, potom celníci, tedy výběrčí daní a za třetí vojáci. Každá z těchto skupin se proroka táže, co dělat pro obrácení, které hlásal. Jan odpovídá zástupu lidí, aby se dělili s ostatními o vše potřebné, a říká jim: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně“ (v.11). Druhé skupině, tedy celníkům pak říká, aby nevybírali víc, než je stanoveno“ (srov. v.13). Co to znamená? Nepodílet se na úplatcích. Křtítel je jasný. A třetí skupinu – vojáky – žádá, aby se na nikom nedopouštěli násilí a byli spokojeni se svým žoldem (srov. v.14). To jsou tři odpovědi na tři otázky těchto skupin. **Tři otázky na tutéž cestu obrácení, které se projevuje konkrétním nasazením za spravedlnost a solidaritu.** To je cesta, kterou veškerým svým kázáním ukazuje Ježíš, cesta čínorodé lásky k bližnímu.

Z těchto napomenutí činěných Janem Křtitelem chápeme, jaké by měly být obecné tendence tehdejších držitelů moci. Věci se tolik nezměnily. Žádná kategorie lidí však není vyloučena z cesty obrácení vedoucímu ke spásě, ani celníci, kteří byli z definice považováni za hříšníky, nejsou vyloučeni ze spásy. Bůh nikomu neodnímá možnost spásy. **On takříkajíc baží po prokazování milosrdenství, chce se slitovat nade všemi a každého zahrnout smířením a odpuštěním v něžném objetí.**

Tuto otázku – *co máme dělat?* – berme také za svou. Dnešní liturgie nám Janovými slovy opakuje, že je třeba se obrátit, změnit směr jízdy a **vydat se cestou spravedlnosti, solidarity a střídmosti.** To jsou neodmyslitelné hodnoty plně lidské a autenticky křesťanské existence. *Obráťte se!* Taková je syntéza Křtítelova poselství. Liturgie této třetí neděle adventní nám pomáhá znovu objevit jednu zvláštní dimenzi obrácení, totiž **radost. Kdo se obrátí a přiblíží k Pánu, pocítuje radost.** Prorok Sofoniáš dnes říká Jeruzalému: „Jásej, síónská dcero“ (Sof 3,14) a apoštol Pavel vybízí filipanské křesťany: „Radujte se stále v Pánu“ (Flp 4,4). Dnes je zapotřebí odvahy k mluvení o radosti a především víry! Svět je sužován tolika problémy a budoucnost je obtížena neznámem a obavami. Křesťan je však přece radostný a jeho radost není nic povrchního a prchavého, nýbrž hlubokého a stabilního, protože je Pánovým darem, který naplňuje život. Naše radost se vyvozuje z toho, že „Pán je blízko“ (Flp 4,5): je blízko svojí něhou, milosrdenstvím, odpuštěním a láskou.

Panna Maria ať nám pomáhá posilovat naši víru, abychom uměli přijímat Boha radosti, Boha milosrdenství, který chce neustále přebývat mezi svými dětmi. A naše Matka ať nás naučí sdílet slzy s těmi, kdo pláč, abychom mohli sdílet také úsměv.

Po hlavní promluvě papež František obrátil pozornost k politickému dění:

„Konference o klimatu v Paříži se právě skončila přijetím dohody, kterou mnozí označují za historickou. Její uskutečnění bude od každého vyžadovat sborové nasazení a velkodušnou odevzdanost. S přáním, aby byla zvláštní pozornost věnována těm, kdo jsou nejvíce zranitelní, vybízím celé mezinárodní společenství, aby pečlivě pokračovalo v započaté cestě ve znamení stále čínorodější solidarity.“

Potom papež dodal:

„Příští úterý 15. prosince začíná v Nairobi ministerská konference Světové obchodní organizace. Vybízím účastnické země, aby rozhodnutí, která budou přijata, brala ohled na potřeby těch nejchudších a nejzranitelnějších lidí, jakož i na legitimní očekávání méně rozvinutých zemí a na obecné dobro celé lidské rodiny.“

Potom se Petrův nástupce opět vrátil k probíhajícímu Svatému roku:

„Ve všech katedrálách světa se otevírají Svaté brány, aby místní církve mohly plně prožívat Svatý rok milosrdenství. Doufám, že tento silný moment podnítl mnohé, aby se stali nástrojem Božího jemnocitu. Jako projev skutků milosrdenství se otevřou také Brány milosrdenství v místech nepohodlí a marginalizace. V této souvislosti zdravím vězně z celého světa, a zvláště vězně z Padovy, kteří jsou dnes s námi duchovně spojeni v modlitbě a děkují jim za darovaný koncert.“

Homilie

13.12.2015

Bůh nemiluje rigidnost

Výzva adresovaná prorokem starobylému městu Jeruzalém je dnes adresována také celé církvi a každému z nás: „Raduj se.. a vesel“ (Sof 3,14). Motiv radosti je vyjádřen slovy, která vlévají naději a umožňují hledět s klidem do budoucnosti. Pán zrušil náš trest a rozhodl se žít mezi námi.

Tato třetí neděle adventní přitahuje náš pohled k nadcházejícímu Narození Páně. Nesmíme se nechat strhnout únavou; není nám dovolena žádná forma smutku, ačkoli bychom k tomu mohli mít důvod vzhledem k mnoha starostem a různým formám násilí, jimiž je zraňováno naše lidstvo. Avšak Pánův příchod má naplňovat naše srdce radostí. Prorok, který má ve svém jménu – Sofoniáš – vepsán obsah svého poselství, otevírá naše srdce důvěře: „Bůh chrání“ svůj lid. **V historickém kontextu velkých zlořádů a násilností, kterých se dopouštějí zejména mocní, dává Bůh na srozuměnou, že On bude kralovat svému lidu, nenechá jej napospas aroganci vládců a vysvobodí jej z každé úzkosti.** Dnes se po nás žádá, abychom „nesvěšovali ruce“ (srov. Sof 3,16) kvůli pochybnostem, netrpělivosti či utrpení.

Apoštol Pavel s důrazem přejímá učení proroka Sofoniáše a podtrhuje: „Pán je blízko“ (Flp 4,5). Proto se máme stále radovat a svojí vídností všem dosvědčovat blízkost a starostlivost, kterou má Bůh o každého člověka.

Otevřeli jsme Svatou bránu zde a ve všech katedrálách světa. Také toto prosté znamení je pozváním k radosti. Začíná doba velkého odpuštění. Je to Svatý rok milosrdenství. Je to chvíle opětovného objevení Boží přítomnosti a otcovské něhy. Bůh nemiluje rigidnost, je vnímavým Otcem, který si ve všem počíná s něhou. Jsme také jako zástupy, které se ptaly Jana: „Co máme dělat?“ (Lk 3,10). Křtitel s odpovědí neotálí a vybízí ke spravedlivému jednání a všímavosti vůči těm, kdo jsou v nouzi. Jan však požaduje od tazatelů to, co žádá Zákon. Po nás se ovšem chce radikálnější nasazení. **Před Svatou bránou, kterou jsme povoláni projít, se po nás žádá, abychom byli nástroji milosrdenství a uvědomovali si, že podle toho budeme souzeni. Kdo byl pokřtěn ví, že má větší závazek.** Víra v Krista vybízí k cestě, která trvá celý život, totiž být milosrdní jako Otec. Radost, že procházíme Branou milosrdenství, provází závazek přijímat a dosvědčovat lásku, která přesahuje spravedlnost, lásku, která nezná hranic. A za tuto nekonečnou lásku jsme odpovědní, navzdory svým kontradikcím.

Modleme se za sebe a za všechny, kdo projdou Branou milosrdenství, abychom mohli chápat a přijímat nekonečnou lásku svého nebeského Otce, který znovu tvoří, proměňuje a reformuje život.

Papež: Kdo má dobrou vůli, tomu se vždycky pravda ukáže

Vatikán. Naděje v Boží milosrdenství otevírá horizonty a osvobozuje nás, zatímco klerikální rigidita zamyká srdce a působí mnoho zla – kázal dnes papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

První dnešní čtení z knihy Numeri (24,2-7.15-17a) mluví o prorokovi Bileamovi, který měl na příkaz moabského krále zlořečit Izraeli. „Bileam – poznamenal papež – měl svoje vady, ba dokonce hříchy, protože hříchy máme každý. Všichni jsme hříšníci. Neděsme se však – dodal – Bůh je totiž větší než naše hříchy. Bileam potkal cestou Pánova anděla a jeho srdce doznalo změny. Nebyla to však změna stranické příslušnosti, nýbrž změna z bludu na pravdu, takže začal říkat, co viděl: stany Božího lidu rozprostírající se do dále uprostřed pouště a mezi nimi hojnost, krásu a vítězství. Otevřel srdce, obrátil se a dohlédl daleko, uviděl pravdu. **Dobré vůli se vždycky ukáže pravda. A pravda dává naději,**“ řekl František a pokračoval: „Naděje je křesťanská ctnost, která je velkým darem od Pána a umožňuje nám dohlédnout daleko, za naše problémy, bolesti, těžkosti a hříchy. Ukazuje nám Boží krásu.“

„Když jsem s někým, kdo tuto ctnost naděje má a nachází se v těžké chvíli svého života – ať už v nemoci, ve starostech o děti nebo o někoho z rodiny – tato ctnost mu dává pronikavý zrak a svobodu vidět dál, stále dál. Toto je naděje. A toto proroctví nám dnes nabízí církev: chce ženy a muže plné naděje i uprostřed problémů. Naděje otevírá horizonty, naděje je svobodná, neotročí a vždycky nalézá způsob, jak situaci urovnat.“

V dnešním evangeliu (Mt 21,23-37) se velebně ptají Ježíše, jakou mocí jedná, a papež František na jejich adresu odušil: „Nemají horizonty, jsou uzavřeni ve svých kalkulacích a jsou otroky své rigidnosti. **Lidské kalkulace totiž zamykají srdce, skončují se svobodou, zatímco naděje nás uvolňuje.**“

„Jak krásná je svoboda, velkodušnost a naděje mužů a žen církve. Ale jak nepěkná a škodlivá je rigidita žen či mužů církve, klerikální rigidnost postrádající naději. V tomto Roce milosrdenství jsou dvě cesty. Jednak toho, kdo má naději v Boží milosrdenství a ví, že Bůh je Otec, protože odpouští vždy a vše. Za pouští je Otcovo objetí a odpuštění. A potom také těch, kdo se utíkají do svého otroctví, do vlastní rigidity a nevědí nic o Božím milosrdenství. Jako oni znalci Zákona, kteří byli studovaní, ale jejich věda je nespasila.“

Papež František pak vyprávěl jednu příhodu z roku 1992, kdy v Buenos Aires během jedné mše za nemocné dlouho zpovídal, když za ním přišla jistá žena, velice úctyhodného věku, s očima vidoucím daleko a plným naděje:

„A já jsem se jí zeptal: »Babičko, jdete ke zpovědi?«, protože jsem byl zrovna na odchodu. »Ano.« - »Vy ale nemáte hříchy.« - A ona mi řekla: »Otče, každý je máme.« - »Ale co když je Pán neodpustí?« - pokračoval jsem. »Bůh odpustí všechno,« odpověděla mi. »A jak to víte?« ptám se. »Protože kdyby Bůh neodpouštěl všechno, neexistoval by svět.« - Mezi oněmi dvěma postoji, tedy postojem svobody a naděje vedoucí k Božímu milosrdenství, a postojem uzamčenosti zákonického a vlastně egoistického otroka vlastní rigidity, pamatujme si tuto lekci, kterou mi dala ona osmdesátiletá stařenka – byla to Portugalka: Bůh odpouští všechno, jenom čeká, až se k Němu přiblížíš.“

Zveřejněno poselství Svatého otce ke Světovému dni míru

Vatikán. „Bůh není lhostejný! Záleží mu na lidstvu, které nikdy neopouští“. Těmito slovy začíná Poselství k příštímu Světovému dni míru (1.1.2016) pod titulem „Vítězstvím nad

lhostejností dosáhnout míru“, které papež František podepsal osmého prosince, v den zahájení Svatého roku milosrdenství. Největším nepřítelem míru je naopak lidská lhostejnost, která vzniká odmítnutím Boha. Dnes nabyla globálních rozměrů, vysvětluje Petrův nástupce, a kromě nezájmu o Boha se projevuje také nepozorností vůči bližním a veškerému stvoření. Uzavírající se rok poznamenaly války a teroristické činy, pronásledování z etnických a náboženských důvodů, zajetí nevinných lidí a zvěle. Navzdory tomu papež vyzývá celé lidstvo, včetně jeho náboženských a politických představitelů, aby nepozbývalo naděje a v nadcházejícím roce 2016 se tím usilovněji zasazovalo o spravedlnost a mír. „**Nesmíme ztrácet naději, že člověk s Boží pomocí překoná zlo a nepoddá se rezignované lhostejnosti**“, povzbuzuje Svatý otec.

Letošní rok, píše dále papež, byl pro církev mimořádný. Připomínala si padesáté výročí publikace koncilních dokumentů *Gaudium et spes* a *Nostra aetate*, které zahájily dialog církve s lidstvem a nekřesťanskými náboženstvími. V jejich duchu a v souladu s právě zahájeným Svatým rokem milosrdenství papež **vyzývá církev k modlitbě za každého křesťana, aby dozrával k pokoře a soucitu a stával se hlasatelem a svědkem milosrdenství**. Poselství poté analyzuje různé druhy lhostejnosti – od lhostejnosti vůči Bohu, která vystoupila z niterné duchovní sféry jednotlivce a zachvátila veřejnou společenskou sféru, po nezájem o bratra, který může být dvojího druhu. **Na jedné straně informovaný postoj bez soucitu, na druhé sebestředné pohodlí a blahobyť**. Prvním biblickým příkladem lhostejnosti je Kainův nezájem o osud svého bratra, navazuje papež na svůj loňský dokument ke Světovému dni míru („Už ne otroci, ale bratři“). Zatímco Kainův postoj ztělesňuje propastný nezájem, Ábelova krev má velkou hodnotu před Božím zrakem. Bůh tak vystupuje jako Ten, kdo projevuje zájem o lidské osudy.

Stejně tak vtělený Boží Syn se ztotožnil s lidstvem, vyjma hříchu, a nespokojoval se s pouhým učením zástupců, nýbrž se o ně staral, zejména když byly hladové (*Mk 6,34-44*) či bez práce (*Mt 20,3*). Ježíš svým zrakem objímal celé stvoření, avšak neomezoval se jenom na tento vjem, podotýká papež. Dotýkal se lidí, mluvil s nimi, pomáhal potřebným, dal se pohnout až k dojetí a plakal. Ježíš nás učí, abychom byli milosrdní jako Otec a po vzoru milosrdného Samaritána se dokázali zastavit před utrpením tohoto světa. Solidarita se tak stává morální ctností a sociálním postojem, který vyžaduje osobní obrácení, zdůrazňuje papež na jiném místě dokumentu. Zároveň se zakládá na spojeném úsilí všech výchovných a formačních subjektů – rodiny, školy, kultury a sdělovacích prostředků.

V závěru poselství ke Světovému dni míru papež předkládá několik výzev, určených jednotlivcům a státním celkům. **Každý člověk je povolán k tomu, aby rozpoznal, jak lhostejnost ovlivňuje jeho život, a vyvinul konkrétní úsilí ke zlepšení svého okolního prostředí – počínaje rodinou přes sousedské vztahy po pracoviště**, vybízí Petrův nástupce. Státy a političtí představitelé jsou navíc vyzváni ke konkrétním gestům a rozhodným krokům ve prospěch nejslabších členů společnosti – vězňů, migrantů, nezaměstnaných a nemocných. Mají rovněž upřít zrak za své státní hranice a obnovit své vztahy s jinými národy. Zejména pak mají zabránit vtahování druhých národů do konfliktů a válek, které ničí nejenom jejich materiální, kulturní a sociální bohatství, nýbrž také jejich duchovní a morální integritu. Papež dále apeluje na vymazání státních dluhů nejchudších zemí. Jak dodává, pomoc těmto státům nemá být ideologicky podmíněna, nýbrž má ctít místní hodnoty, aniž by poškozovala základní a nezcizitelné právo nenarozených dětí na život.

Kázání z Domu sv. Marty

15.12.2015

Papež kázal o třech charakteristikách Božího lidu

Vatikán. Církev ať je pokorná, chudá a důvěřuje Pánu – konstatoval František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že chudoba je prvním blahoslavenstvím a dodal, že **pravým bohatstvím církve jsou chudí, nikoli peníze a světská moc**.

Ježíš v dnešním evangeliu (Mt 21,28-32) důrazně napomíná velekněze a říká jim, že i nevěstky je budou předcházet do Božího království. Papež František na to navázal varováním před pokušeními, která mohou zkorumpovat svědectví církve také dnes. Rovněž první čtení z proroka Sofoniáše (Sof 3,1-2.9-13) – dodal - ukazuje, že lid, který neposlouchá Pána, je vzpurný a nečistý. „Jak si má tedy počínat církev, aby byla věrná Pánovi?“ – zeptal se papež. **„Církev, která hledá útočiště v Bohu – odpověděl – se vyznačuje třemi rysy: je pokorná, chudá a důvěřuje v Pána.“**

*„Pokorná církev se nenaparuje mocí a velikášstvím. Pokora neoznačuje ochablou a malátnou osobu, která klopí oči. Nikoli, to není pokora, nýbrž divadlo! To je fingovaná pokora. **Prvním krokem pokory je přiznání, že jsem hříšník.** Nejsi-li schopný říci sám sobě, že jsi hříšník a že druzí jsou lepší než ty, nejsi pokorný. První krok pokorné církve je pocit, že je hříšnicí, a první krok je stejný pro nás všechny. Pokud někdo z nás má ve zvyku hledět na vady druhých a klábosit o nich, není pokorný, myslí si, že je soudcem druhých.“*

„My máme o tuto milost prosit - pokračoval papež – tedy o to, aby církev byla pokorná, abych byl pokorný já i každý z nás. Za druhé je to chudoba, která je prvním blahoslavenstvím, či přesněji chudoba v duchu. Být chudý v duchu – vysvětlil dále papež František – znamená lpět pouze na Božím bohatství. Nikoli tedy církev, která lpí na penězích, přemýšlí o penězích a o tom, jak je získat. „Je známo, že u jednoho diecézního chrámu bylo na lidech před projitím Svatou branou prostoduše požadováno, aby přispěli na sbírku“ – řekl papež s odkazem na skupinku podvodníků, o které informoval italský tisk. „Toto není Ježíšova církev – dodal – to je církev oněch velekněží, kteří lpěli na penězích.“

*„Náš jáhen, tedy jáhen této diecéze, Vavřínek, jenž byl ekonomem diecéze, byl císařem žádán, aby odevzdal její majetek a tak zaplatil za to, aby nebyl zabit. Přivedl s sebou chudé. Chudí jsou bohatstvím církve. Máš-li svoji banku, jsi-li vlastníkem banky a tvoje srdce je chudé, tedy nelpíš na penězích, pak je to služba. **Chudobou je tento odstup za účelem služby potřebným, služby druhým.**“ Položme si tedy tuto otázku, řekl dále papež, totiž zda jsme církví, tedy lidem pokorným a chudým. „Jsem anebo nejsem chudý?“ A nakonec - za třetí - má církev důvěřovat Pánovu jménu.*

*„**Komu důvěřuji? Moci, přátelům, penězům?** Pánu! Toto je odkaz, který nám zanechává Pán: »Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu« (Sof 3,11). Pokorný proto, že cítí svoji hříšnost; chudý proto, že je srdcem připoután k Božímu bohatství a pokud má majetek, je jeho správcem; spoléhá na Pána, neboť si je vědom, že pouze Pán může zaručit to, co prospívá. Ti velekněží, ke kterým se obracel Ježíš, opravdu neměli o těchto věcech potuchy, a Ježíš jim musel říci, že nevěstka je předejde do nebeského království.“*

„Během čekání na Pána, na Vánoce – uzavíral František – prosme, aby nám daroval srdce pokorné, chudé a především důvěřující v Pána, protože Pán nikdy neklame.“

Generální audience

16.12.2015

Znamení Svatého roku

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Minulou neděli byla otevřena Svatá brána římské katedrály, baziliky sv. Jana na Lateránu, a otevřely se *Brány milosrdenství* katedrál všech diecézí světa a také svatyní a kostelů, které určili biskupové; Svatý rok probíhá v celém světě, nejenom v Římě. **Přál jsem si, aby toto znamení Svaté brány měla každá místní církev a Svatý rok milosrdenství se tak mohl stát zkušeností každého člověka.** Tímto způsobem byl Svatý rok zahájen v celé církvi a slaví se v každé diecézi jako v Římě, také první svatá brána byla proto otevřena v srdci Afriky a Řím je viditelným znamením všeobecného společenství. Kéž se toto církevní

společenství stává stále intenzivnějším, aby církev byla ve světě živým znamením lásky a Otcova milosrdenství.

Také datum 8. prosince mělo podtrhnout tento požadavek tím, že spojilo začátek Svatého roku s padesátiletým výročím zakončení Druhého vatikánského ekumenického koncilu. Koncil totiž rozjímal o církvi a prezentoval ji ve světle mystéria společenství. Církev je roztroušena po celém světě a členěna do mnoha místních církví, ale vždycky je jen jedinou církví, kterou Ježíš Kristus chtěl a pro niž sám Sebe obětoval. Jedinou církví, která žije ze společenství s Bohem. Toto mystérium společenství, které z církve činí znamení Otcovy lásky, roste a zraje v našem srdci, až nám láska, kterou v Kristově kříži rozpoznáváme a do níž se hroužíme, umožní milovat tak, jak On miluje nás. Jde o bezmeznou lásku, jejíž tvář je odpuštění a milosrdenství.

Avšak milosrdenství a odpuštění nesmějí zůstat krásnými slovy, nýbrž denně se mají uskutečňovat. **Mít rád a promíjet je konkrétní a viditelné znamení toho, že víra proměnila naše srdce** a umožňuje samotnému Božimu životu, aby se v nás vyjádřil. Tento životní program nezná přestávku či výjimku, ale žene nás, abychom šli stále neúnavně dál s jistotou, že jsme podporováni otcovskou přítomností Boha.

Toto velké znamení křesťanského života se potom přetváří na mnoho jiných znamení, která jsou pro Svatý rok charakteristická. Myslím na ty, kdo budou procházet některou ze Svatých bran, které jsou v tomto jubilejním roce opravdovými branami milosrdenství. **Brána označuje samotného Ježíše, který řekl: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu“ (Jan 10,9). Projítí Svatou branou je znamením naší důvěry v Pána Ježíše, který nepřišel soudit, ale spasit (srov. Jan 12,47).** Dávejte si pozor, až vám nějaký chytrák bude říkat, že je za to třeba zaplatit. Spása se nekupuje! Branou je Ježíš a je gratis! Ježíš říká o těch, kteří vcházejí jinudy než se má, že jsou zloději a lupiči. Mějte se tedy na pozoru: spása je zdarma. Projítí Svatou branou je znamením opravdového obrácení našeho srdce. Když procházíme onou Branou je dobře pamatovat na to, že máme otevřít dokořán také bránu svého srdce. Když stojím ve Svaté bráně, říkám: „Pane, pomoz mi otevřít dokořán bránu mého srdce!“ **Svatý rok by nebyl moc účinný, kdybychom branou svého srdce nenechali projít Krista, který nás pobízí jít druhým vstříc a přinášet Jeho a Jeho lásku.** Jako tedy zůstává otevřena Svatá brána, protože je znamením přijetí, které nám vyhrazuje sám Bůh, tak také ať je naše brána stále otevřena, aby nikdo nebyl vyloučen, ani ten či ta, kdo mne obtěžuje.

Důležitým znamením Svatého roku je zpověď. Přistoupit k této svátosti, která nás smiřuje s Bohem, znamená učinit přímou zkušenost s Jeho milosrdenstvím, znamená najít Otce, který odpouští, Boha, který odpouští všechno. Bůh nás chápe i s našimi omezeními a našimi kontradikcemi. A nejenom to. Bůh nám svojí láskou říká, že když svoje hříchy uznáváme, je nám ještě blíže a vybízí nás hledět vpřed. Když uznáváme svoje hříchy, v nebi se slaví. Ježíš pořádá slavnost a tou je Jeho milosrdenství, neklesejme na mysl. Kupředu.

Častokrát jsem slyšel říkat: „Otče, nedovedu odpustit sousedovi, spolupracovníkovi, tchýni, snaše.“ Všichni jsme to slyšeli: „Nedovedu odpustit.“ Jak ale můžeme prosit Boha o odpuštění, když nejsme schopni odpustit? Odpuštění je něco velkolepého, a přece není snadné odpustit, protože naše srdce je chudé a pouze svými silami to nedokáže. Pokud se však otevřeme přijetí Božího milosrdenství, dostaneme schopnost odpustit. Mnohokrát jsem slyšel: „Nemohl jsem dotyčného ani vidět. Nenáviděl jsem jej, ale jednoho dne jsem přistoupil k Pánu, prosil o odpuštění svých hříchů a odpustil jsem mu také. To se stává denně. Tuto možnost máme vždycky nablízku.

Odvahu tedy! Prožívejme Svatý rok těmito znameními, která obnášejí velkou sílu lásky. Pán nás bude provázet a povede nás, abychom ve svém životě zakoušeli i další důležitá znamení. Odvahu a kupředu!

Papež: Lhostejnost k Bohu, bližnímu a životnímu prostředí je vnitřně propojená

Vatikán. V situaci stále se rozrůstajících konfliktů a terorismu se na světě zvedá vlna nenásilného protestu, kterou je třeba podporovat a posilovat pro budování míru. O tom mluvil Svatý otec při audienci nových velvyslanců z Guiney, Lotyšska, Indie a Bahrainu, kteří předali dnes ve Vatikánu své pověřovací listiny.

Rok, který se uzavírá byl bohužel poznamenán rozrůstáním násilných konfliktů ať už válečného nebo teroristického rázu, řekl papež František. Je tu však také dobrá zpráva:

„Tato situace vyvolává v dozrálých svědomích stále častěji reakci, která není násilná, nýbrž duchovní a morální. A právě tu chceme a musíme podporovat prostředky, jež máme k dispozici, a podle míry své odpovědnosti.“

Katolická církev chce ze své strany šířit na celém světě ducha odpuštění a smíření. Probíhající Svatý rok milosrdenství je k tomu zvláštní příležitostí, dodal František. **Jde o to překonávat „globalizaci lhostejnosti, která je naneštěstí jedním z negativních sklonů naší doby,“ pokračoval papež . Poukázal také na její hlavní důvody, které tkví „v nevyváženém humanismu, v němž se člověk staví na Boží místo a stává se tak sám obětí nejrůznějších forem modloslužby. Dokonce i vážná ekologická krize má původ v této „antropologické odchylce“,** dodal František:

„Lhostejnost vůči Bohu, bližnímu a životnímu prostředí je ve všech těchto třech podobách vnitřně propojená a vzájemně se podněcuje; a proto se jim lze postavit pouze všem najednou, to znamená v duchu nového humanismu, který vrátí lidskou bytost do správného vztahu k jejímu Stvořiteli, k ostatním a ke stvoření.“

Podle Františka v této věci sehrávají klíčovou roli také sdělovací prostředky, které v dnešní době do značné míry ovlivňují osobní i společenské postoje. Papež dále zdůraznil nezbytnost investovat do školství, které se nemá koncipovat jako izolovaný problém, nýbrž má být vnímáno vždy ve vztahu k rodině a k sociálním kontextům, zdůraznil papež.

„V tomto Svatém roce chci vyjádřit důrazný apel na ty, kdo zodpovídají za státy, aby učinili konkrétní gesta ve prospěch našich bratrů a sester, kteří trpí nedostatkem práce, půdy a příbytku.“

V závěru promluvy se Svatý otec obrátil s pozdravem ke katolíkům z Guiney, Lotyšska, Indie a Bahrainu s povzbuzením, aby pracovali pro dobro celé společnosti. Jak dodal, budou tak moci činit tím lépe, čím více jim bude přiznávána plná náboženská svoboda.

Homilie

18.12.2015

Prosme o milost cítit, že potřebujeme Boží pomoc

Bůh nás přichází spasit a nenachází lepší způsob, jak to učinit, než putovat spolu s námi, žít náš život. A když se rozhoduje, jak svůj život žít, nevybírám si velké město velké říše, nevyvolám si jako matku nějakou princeznu, kněžnu, nějakou významnou osobnost, nezvolím luxusní palác. Zdá se, že si ve všem úmyslně počíná téměř skrytě.

Maria byla ne více než 16 či 17ti letou dívkou v zapadlé vesničce na periferii římské říše; určitě tuto vesničku nikdo neznal. Josef byl chlapcem, který ji měl rád a chtěl se s ní oženit; tesařem, který si vydělával na denní chléb. Všechno v jednoduchosti a ve skrytu. A také rozchod... protože byli zasnoubeni a v takové vesnici, jak víte, kolují řeči, Josef, který byl spravedlivý, povšiml si, že Maria byla těhotná. Všechno ve skrytu, nehledě na pomluvy a řeči.

A anděl toto tajemství Josefovi vysvětluje: „Dítě, které počala, je dílem Božím, je z Ducha svatého“. „Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě“ (Mt 1,18-25), ale všechno ve skrytu, skromně. Světová velkoměsta nic netušila. A tak je Bůh mezi námi. Chceš-li nalézt Boha, hledej Jej v poníženosti, v chudobě, hledej tam, kde je skryt: v potřebných, těch nejpotřebnějších, v nemocných, hladových, vězňech.

A Ježíš, když nám hlásá život, říká, jaký bude náš soud. Neříká: Pojď ke mně, protože jsi hodně daroval církvi, jsi dobrodincem církve, tedy pojď do nebe. Ne. Za vstup do nebe se neplatí penězi. Neřekne: Jsi velmi významná osobnost, hodně jsi studoval a obdržel spoustu poct, pojď do nebe. „Byl jsem hladový a dal jsi mi najíst; byl jsem bez střechy nad hlavou a dal jsi mi domov; byl jsem nemocen a navštívil jsi mne, byl jsem ve vězení a přišel jsi za mnou“ (srov. Mt 25,35-36). Ježíš je v pokoře.

Ježíšova láska je obrovská. Proto bych rád, aby dnes při otevření této Svaté brány, Duch svatý otevřel srdce všech Římanů a dal jim uzříť cestu spásy! Není to cesta luxusu, není to cesta velkého bohatství, není to cesta moci. Je to cesta pokory. A ti nejchudší, nemocní, vězňové - a Ježíš navíc říká - ti nejvíce hříšní, pokud litují, nás do nebe předcházejí. Oni mají klíč. Ten, kdo prokazuje lásku, nechává se objímat Pánovým milosrdenstvím.

Dnes otevíráme tuto Bránu a prosíme o dvě věci. Za první, **aby Pán otevřel bránu našeho srdce**. Všichni to potřebujeme, všichni jsme hříšníci, všichni potřebujeme Pánovo Slovo vnímat a potřebujeme, aby přišlo. Za druhé, **ať nám Pán dá pochopit, že cesta předsudku, cesta bohatství, cesta marnivosti a cesta pýchy nejsou cesty spásy**. Kéž nám Pán umožní chápat, že Jeho otcovské pohlazení, Jeho milosrdenství a Jeho odpuštění nastává, když přistupujeme k těm, kdo trpí a jsou společností odepsáni; ať nám dá pochopit, že by bylo krásné, kdyby každý z nás, každý Říman, všichni Římané pocítili, že jsou odepsaní a tak pocítili, že potřebují pomoc Boží. Dnes se modlíme za Řím, za všechny obyvatele Říma, za všechny, počínaje mnou, aby nám Pán daroval milost cítit se odepsanými, protože nemáme žádnou zásluhu. Jedině On nám dává milosrdenství a milost.

A abychom se k této milosti přiblížili, musíme se přiblížit těm odepsaným, chudým a těm, kteří jsou nejvíce v nouzi, protože podle tohoto přiblížení budeme všichni souzeni. Kéž Pán otevřením této brány dnes daruje tuto milost Římu a každému obyvateli Říma, aby mohl jít vstříc onomu milosrdnému objetí, kterým Otec objímá raněného Syna. Raněným je však Otec, Bůh je raněn láskou, a proto je schopen nás spasit všechny. Kéž nám Pán daruje tuto milost.

18.12.2015

Papež nad jesličkami: Bůh se nevnucuje silou

Vatikán. Když stojíte před jesličkami, rozjímejte o Božím milosrdenství, vyzval papež František při dopolední audienci pro dárce vánočního stromu a betlému, které se dnes odpoledne rozsvítily na Svatopetrském náměstí. Petrův nástupce zdůraznil, že shodně s původním záměrem svatého Františka **máme v jesličkách postřehnout Boží něhu, která se sklání nad potřebným člověkem**. Vánoční smrk letos dorazil z Bavorska, zatímco betlémskou scénérii se 24 postavami v životní velikosti ztvárnili řezbáři z Tridentska.

"Jesličky nám připomínají, že Bůh ve svém velikém milosrdenství sestoupil k nám, aby s námi navždy zůstal. Jesličky nám dále říkají, že Bůh se nikdy nevnucuje silou. Kvůli naší spáse nezměnil dějiny a nevykonal žádný mohutný zázrak. Přišel ve vši prostotě, pokoře a mírnosti. Bůh nemiluje velkolepé revoluce dějinných mocipánů a neužívá kouzelnickou hůlku, aby změnil situace. Stává se malým dítětem, aby nás přitáhl láskou, aby se dotkl našich srdcí svou pokornou dobrotou, aby svou chudobou otřásl těmi, kdo se namáhají hromaděním klamných pokladů tohoto světa."

Právě takto smýšlel světec z Assisi, když napodobil betlémskou jeskyni, dodal papež. Svatý František chtěl vzpomínat na narození betlémského Dítěte, abychom vytušili, v jakých nesnázích se toto novorozeně ocitlo, když mu chybělo vše potřebné. Z jesliček k nám promlouvá Boží něha. Nazíráme v nich Boží milosrdenství, které se stalo tělem, aby obměkčilo náš pohled a pohnulo naším srdcem.

"Je krásné, že v těchto jesličkách je postava, která cele vystihuje tajemství Vánoc. Je to onen muž, který se sklání, aby pomohl starému člověku. Tato postava vykonává dobro. Nejenom na Boha hledí, ale také ho napodobuje, protože se jako Bůh s milosrdenstvím sklání nad potřebným."

Papež František se pak obrátil se zvláštním pozdravem k dětem, které letos vytvářely ozdoby na vánoční strom. Tito „malí umělci“, jak je nazval, jsou pacienti onkologických oddělení různých italských nemocnic, ve kterých nadace hraběnky Lene Thunové provozuje tvůrčí keramické dílny. Několik dětí se zúčastnilo také dnešní audience.

"Jste ještě velmi mladí, ale už vystavujete svá díla na náměstí sv. Petra! A to je moc krásné! Tak jen s odvahou dál! Michelangelo také tak začíná!"

Více než padesátičlenná delegace z Horní Falce ve čtvrtek večer navštívila také Benedikta XVI. (foto). Podle informací spolkové ministryně pro evropské záležitosti, Beate Merkové, krajané emeritního papeže obdarovali bavorskými specialitami – od domácího curkroví přes bílé klobásy po bylinkový sýr. Devětaosmdesátiletého Benedikta XVI. to prý velmi potěšilo. V dobré a veselé náladě strávil se svými krajany plných čtyřicet pět minut a v závěru si s nimi zazpíval ekumenický děkovný hymnus *Grosser Gott, wir loben dich*.